

KÖSZÖNETNYILVÁNÍTÁS Lengyel János és felesége, Margó, Verpelétről, köszönetét fejezi ki ezzel a verssel Orosz Péter tűzoltónak és fiútestvérének, önzetlen segítőkészségükért és példamutató emberi viselkedésükért.

EGY NYÁRI ALKONYON

Az idén, egy meleg nyári napon útnak indultunk,
Lakásunktól távolra autóval, utánfutóval gurultunk.
Hazafelé esteledett, mikor a félutunkon jártunk,
Észrevettük, biztos műszaki hiba történt velünk.

Gyorsan félreálltunk, elakadás háromszögjelzést kitéve,
Akkor láttuk, utánfutónknak kiesett az egyik kereke.
Kerestük a kereket árokban, a mezőn, mielőtt beesteledne,
Féltünk az éjszakától, remegni kezdett
testünk minden része.

Főúton voltunk, sok autósnak hiába integettünk,
Sajnos nem állt meg senki, hogy segítsen nekünk.
Pedig látták, hogy görbebotos öregek vagyunk,
Nem esett meg a szíve senkinek sem rajtunk.

Már erősen alkonyodott, az idő egyre sötétebb lett,
Végül egy derék, jóindulatú ember megállt, és segített.
Mondta, hogy ő Mezőkövesden él,
innét 20 kilométerre lakik,
Van neki ehhez hasonló kereke, ő azzal bennünket kisegít.

A fiú testvérével jött, hozták a kereket, fel is szerelték,
Rendben van-e minden,
darabig a kocsinkat követni kezdték.
Bárhogy is kérdeztük, a segítségért semmit el nem fogadott,
Hazaérve az én remegő öreg kezem gyorsan tollat fogott.

A hősiink: Orosz Péter tűzoltó, hagy' tudja meg a világ!
Hogy a bajban segítőkészt nyújtotta egy megértő, jó barát.
Az emberi jó tetteért, amíg élünk, örök köszönet és hála,
Imádkozom, hogy a jó Isten őt, és a családját megáldja!

**Lengyel János és felesége Margó,
verpeléti lakosok**